Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 37. Ἰανουαρίου 26.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1858.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν *Ἀθήναις* παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ *Πρωτευούσῃ* κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομή.	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν *Τουρκίᾳ* καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομὴ τουρκικὴ λίρα. . . .		1.
Διὰ τοὺς ἐν *Βλαχίᾳ* προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ..	.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ *Ἰονίῳ Πολιτείᾳ* προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.		1.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιοῦμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτὲν καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἱονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικὸν ἢ μυθιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμήν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.
» Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
» Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
» Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
» Χειρουργικά.

Ὑποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμόν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτὲν, εὑρίσκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὡραίων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, δεμένον ἀγγλιστὶ, εἰς δραχ. 9,50 — ἄδετον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ ἠμοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἀναλογίαν ἕκαστον ἀντίτυπον.

Ὅστις δὲ ἠθέλε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὑρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει ἔχει δωρεὰν ἓν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous —

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὲν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδηρίτου.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΤΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. φυλ. 85.)

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ὑπέλαβεν ὁ Προηγούμενος, ἡμεῖς πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν ὡρισμένην θέσιν καὶ ὥραν, διότι πιθανὸν ἐν τῇ διαθήκῃ του, νὰ ἀφῆκε κληρονόμους.

— Καὶ οἱ κληρονόμοι, κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον, κύριοι, εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἐξοφλήσωσι καὶ τὰ χρέη, προσέθηκε τὸ Ἀρκούδιον.

— Ἴσως ἔχει δίκαιον τὸ ῥωμαϊκόν σου δίκαιον· διότι κατὰ τὸ ἐφαρμοζόμενον σήμερον δίκαιον τῶν *Πανδεκτῶν*, τὸ *δίκαιον* διαφιλονεικεῖται· ἂν ὅμως ἐπρόφθασεν ὁ καλός σου Συνταγματάρχης νὰ κάμῃ καὶ τὴν διαθήκην· εἶπεν ὁ Παπουλάκος.

— Τότε πάλιν, εἰς μικρὸς περίπατος μέχρι Πειραιῶς, καὶ ἓν μικρὸν πρόγευμα· τί λέγεις, Ἀρκούδιον, δὲν θὰ ἦναι εὐάρεστον;

Μά! τοὺς γλυκεῖς σου λόγους, Προηγούμενε, ἔχεις λόγον Δημοσθένειον, μία ἁπλῆ λέξις σου,—μὲ μικρὸν πρόγευμα—μολονότι ἔπρεπε νὰ ἦναι τοὐλάχιστον μέγα, εἶναι ἐπιχείρημα ἰσχυρὸν νὰ πείσῃ καὶ τὸν πλέον ἀδυσώπητον στόμαχον. Ἐμπρός! σὲ ἀκολουθῶ, ἢ σὲ ἀκολουθοῦμεν, διότι δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν ἱπποτῶν μας οἱ στόμαχοι ἐπείσθησαν ἐκ τῆς εὐγλωττίας σου.

Πλήν — halte là—μὴ προχωρῆτε, παρακαλῶ· μίαν στιγμὴν νὰ ἀναρτήσω, τὸ ὁποῖον φέρω τεχνόσημον, διότι νομίζω ἐπέτυχα τὴν θέσιν του

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ ἐνώπιον ἡμῶν ὑπ' ἀριθ. . . · ἐργοστάσιον ῥαπτρίας, καθὼς βλέπετε, τοῦ συρμοῦ· μιᾶς μικρᾶς πεποικιλμένης ὀρτυγος, ἥτις ἀφήσασα τὰ ψυχρὰ κλήματα, ὅπου ἡ καταδίωξις κατέστρεψε τὴν φωλεάν της, ἦλθε νὰ κατασκηνώσῃ ὑπὸ τὸν γαλήνιον οὐρανόν μας, ἐλπίζουσα ἀνάπαυσιν ψυχῆς καὶ σώματος . . . ἀλλὰ εἰς τὰς κατοικημένας χώρας, καθὼς εἰξεύρετε, μόνον τὰ στρουθία μένουσιν ἀκαταδίωκτα. . . .

— Ὡραῖα! θαυμάσια! καὶ μὰ τὸν ἅγιον *Μαρτῖνον* τὸν προστάτην της, μόνη ἡ ἐπιγραφὴ τῇ ἐλλείπει, διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἰατρὸς εἰς τὸν πονόδοντον, τὸν ὁποῖον ἐπροξένησε, χωρὶς νὰ τὴν ἀδικήσωμεν, εἰς ἕνα καὶ μόνον διώκτην της· ὅστις καί τοι ἰατρὸς εἶχεν ἀνάγκην παρομοίου ἰατροῦ. . .

— Τὴν ταλαίπωρον! εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀποθάνῃ, καθόσον ἔμεινε μὲ μόνας τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰς τρυφερὰς ἀναμνήσεις της· διότι ὁ ἰατρὸς μετέβη νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τῶν Παρισσίων τὰ Πανεπιστήμια.

— Ἔλα! ἔλα βοήθει με, αἰσθηματικέ μου, νὰ τελειώνωμεν, διότι φέγγει, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ ἐγὼ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἰατροσυνεδρίου, ὅς τὴν χειροτονεῖ.

— Εἰς τῶν ἱπποτῶν μου τὴν ἀνθοδέσμην τὸ ἔργον πάντοτε ἦτον ἡ ἐπεξήγησις τοῦ λόγου· ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνηρτήθη, καὶ ἰδοὺ τὴν ἐπαύριον εἰς πεῖσμα τῆς καλῆς ἀστυνομίας, *ἡ ῥάπτρια τοῦ συρμοῦ ἐξύπνησεν ἀνηγορευμένη ὀδοντοϊατρὸς, καὶ ὁ Κουρεὺς ἀγγειοπλάστης.*

— Ἄγωμεν, κύριοι, ἄγωμεν ἤδη εἰς τῆς μαγίσσης, εἶπε τὸ ἀρκούδιον· διάβολε! καθίδρωσα, διὰ νὰ κάμω μόνον ἕναν ἰατρὸν καὶ ἕναν ἀγγειοπλάστην. Τί ἄραγε ὑποφέρει τὸ ταλαίπωρον Ἰατροσυνέδριον ἀναγορεῦον κατ' ἔτος τόσους ἰατροὺς, καὶ οἱ πτωχοὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου μας, τόσους νομικούς.

Ἐγέλασαν οἱ ἱππόται καὶ ἀπεσύρθησαν, διευθυνόμενοι πρὸς τῆς μαγίσσης τὸ καταγώγιον, τὸν νεανίαν ἔχοντες ὁδηγὸν· καὶ ἰδοὺ διελθόντες διαφόρους στενωποὺς καὶ διὰ πολλῶν περιστροφῶν, ἔφθασαν τέλος ἐκεῖ ὅπου ἦτο τὸ μυστηριῶδες κατοικητήριον αὐτῆς, εἰς συνοικίαν ἀπόκεντρον.

— Κύριοι, λέγει τότε ὁ νεανίας, περιμείνατε ὀλίγας στιγμὰς νὰ κρούσω ἐγὼ μόνος τὴν θύραν· ἡ οἰκία εἶναι ἡ κατ' ἔναντι ἡμῶν ἡ ἔχουσα τὴν πεπαλαιωμένην ἐκείνην θύραν, ἐφ' ἧς ἅπτηται τὸ μέγα ἐκεῖνο σιδηροῦν κλεῖθρον. Τῆς θύρας ἀνοιγομένης εἰσέρχεσαι ἐντὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου, ὅστις σὲ φέρει εἰς κλίμακα ξυλίνην σεσαθρωμένην, ἕτοιμον νὰ καταπέσῃ ὑπὸ τὸ βάρος σου, καὶ τῆς ὁποίας ὁ τρυγμὸς, πρόσθες καὶ αἱ ὑγραὶ ἀναθυμιάσεις σοὶ δίδουσι τὴν ἰδέαν καὶ νομίζεις, ὅτι πατεῖς ἐπὶ σωρὸς νεκρῶν κοκκάλων, μέχρις οὗ ἀνελθὼν ἀντικρύσῃς θύραν κοιμητηρίου ἠνεωγμένην· εἰσέρχεσαι καὶ τότε κρούεις τὴν δευτέραν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀνοιγομένην ὅπου εἶναι τῆς μαγίσσης ὁ θρόνος μεταξὺ μιᾶς γραίας παραλύτου, μιᾶς δωδεκάδος χαρτοπαιγνίων καὶ ἄλλων τόσων κυάμων.

— Διάβολε! ἀπαράλλακτα, ὅταν κατὰ πρῶτον ἀπέθανα, ἐνθυμοῦμαι ὅτι παρέστην εἰς τὴν Περσεφόνην καὶ τὸν Πλούτωνα. Ἀλλ' ἐντούτοις ἐκεῖ ὁ ἱππότικὸς Ἑρμῆς δὲν μᾶς ἔκαμε νὰ περιμένωμεν πρὸ τῆς θύρας.

— Εὐχαριστῶ, διὰ τὴν τιμὴν, ἀλλ' ἡ ἀνθρώπινος ἐθιμοταξία τηρεῖ ἄλλην τάξιν ἢ τὴν τῶν θεῶν, ὥστε ἀναμένετε καὶ ἔφθασα· πλὴν ὡς εἰξεύρετε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῇ ὅλους συγχρόνως.

— Τότε οἱ λοιποὶ εἶναι ἀνάγκη οὐ μόνον νὰ φρουρῶμεν, ἀλλὰ καὶ κλήρους νὰ ῥίψωμεν τὶς θὰ ἦναι ὁ πρῶτος.

— Ὅτι θὰ ἦμαι ἐγὼ ὁ πρῶτος, εἶπεν ὁ Προηγούμενος, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, διότι ἐγὼ ἔχω συμφέρον νὰ λύσω, ἂν δυνηθῶ, τῆς μυστηριώδους μου τὸ αἴνιγμα· ἄλλως τε, τὶ διάβολο! μικρὰ προτίμησις διὰ τὸν Προηγούμενον, ὅστις, λεχθήτω ἐν παρενθέσει 'κάμνει καὶ τὰ ἔξοδα ὅλης αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς . . . .

— Ἔχει δίκαιον, κύριοι. Πρῶτος λοιπὸν σύ! εἶπον, καὶ ὁ νεανίας ἀπομακρυνθεὶς ὀλίγα βήματα, ἔκρουσε τὴν θύραν, ἥτις ἠνοίχθη, εἰσῆλθεν, ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μεθ' ἑνὸς προσώπου, καὶ ἐπανῆλθεν ἐνῷ οἱ λοιποὶ ἐκρύπτοντο ὄπισθεν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ . . . . .

Ἡ πρώτη πυρίνη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου ἐξηκοντίσθη κατὰ τοῦ φεύγοντος

σκότους, ὅτε ἡ θύρα τῆς μυστηριώδους οἰκίας ἠνοίγετο εἰς τὰ εὔτολμα βήματα τοῦ Προηγουμένου, ὅστις εἰσήρχετο δεισιδαιμονῶν ἐκ προκαταλήψεως, ὡς συμβαίνει εἰς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία μὲν καὶ ἡ μικρὰ πεῖρα δίδει τὴν τόλμην, ἡ ἀνατροφὴ ὅμως ἡ παιδικὴ ἐζύμωσε τὴν τρυφεράν του καρδίαν εἰς τὰ μυστηριώδη μυθολογήματα τῶν ἐξωτικῶν καὶ τῶν ἐναερίων πνευμάτων, τὰ ὁποῖα παρίστανται εἴτε ἐν φάσματι, εἴτε ἐν λογισμῷ εἰς ἕκαστον βῆμά του, ὁπόταν πλανᾶται εἰς τὰ σκότη ἢ τὰς ἐρήμους. Καὶ δὲν ὀπισθοδρομεῖ μὲν διερχόμενος τὰ κοιμητήρια τῶν νεκρῶν, οὐχ ἧττον ὅμως αἴσθημα κεκρυμμένον ἀναπτύσσεται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὴν ὁποίαν δάκνει τῆς δεισιδαιμονίας ὁ ψυχρὸς ὀδοὺς, καὶ τὸν κάμνει νὰ ῥιγῇ ἀκουσίως εἰς πάντα ἀνεπαίσθητον θόρυβον, ὅστις πολλάκις ἀνορθοῖ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του.

— Μόλις ἐπάτησε τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς σεσαθρωμένης κλίμακος, καὶ ὁ τρυγμὸς αὐτῆς καὶ ἡ δόνησις ἐκ τῆς χαλαρότητος τὸν ἔκαμε νὰ ῥιγήσῃ· προερχομένη ἐπίστευσεν ὅτι πατεῖ εἰς νεκροκράβατον, καὶ ὅτι εἰς τὸ σκότος τοῦ διαδρόμου ἔβλεπε σωροὺς νεκροκοκκάλων, ἀφ' ὧν ἐν τῇ ἐμφανίσει του νυκτερίδες καὶ σκιαὶ ἔφευγον πετόμεναι, διότι κατείχετο ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι εὑρίσκετο εἰς οἰκίαν μαγίσσης, ἥτις ὑπετίθετο ὅτι ἀνεγίνωσκε τὸ μέλλον τῇ συνδρομῇ τῶν δαιμόνων.

Μολαταῦτα ἀνῆλθε βήματι σταθερῷ τὴν κλίμακα καὶ μόνη ἡ βεβιασμένη ἀναπνοή του ἠδύνατο νὰ προδώσῃ ὀλίγους παλμοὺς συγκινήσεως. Ὅτε δὲ εὑρέθη ἐνώπιον τῆς θύρας καὶ ἔκρουσε συνθηματικῶς τῷ ἐφάνη, ὅτι βήματα ἐλαφρὰ ἐκλόνισαν τοῦ διαδρόμου τὸ ἔδαφος καὶ ἡ προστριβὴ φευγούσης ἐσθῆτος ἀφῆκεν ἦχον συνενωθέντα μετ' ἐκείνου τοῦ σιδηροῦ σύρτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Προηγουμένου ἀντελήφθη εἰς τὸ βάθος σκιὰν μυστηριώδη.

Ἐντούτοις προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τὸ ὁποῖον μόλις φωτίζεται, καὶ εἶναι ἤδη ἐνώπιον τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον τῷ περιέγραψεν ὁ νεανίας. Ἡ ἀταξία, ἥτις κεῖται πανταχόσε εἶναι νέα ἀφορμὴ δεισιδαιμονίας, ἥτις χωρὶς νὰ τὸν κάμνῃ νὰ μετανοῇ, τῷ διεγείρει αἴσθημα καρτερίας, καὶ ἀναμένει τὴν ἐμφάνισιν τῆς μαγίσσης τῆς ὁποίας τὴν ὕπαρξιν μαρτυροῦν τὰ συμβολικὰ τῆς μαγικῆς τέχνης της ὄργανα· Κύαμοι ἐδῶ, χαρτοπαίγνια ἐκεῖ, καὶ ἀκόμη μία νεκροκεφαλὴ τεθειμένη εἰς παράμερον στηλοβάτην.

Ἀφοῦ ἐπί τινας στιγμὰς ἔστη ἀκίνητος, προσέχων καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ἡ ἀνυπομονησία τὸν ἔκαμε νὰ βαδίζῃ κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου, εἰς ὃ περιεργάζετο τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν γυμνότητα, ἥτις προσέθετε νέον μυστήριον εἰς τὸ καταγώγιον ἐκεῖνο. Εἶχε κάμει τὸν ἕκτον ἤδη γύρον ἐντὸς τοῦ δωματίου αὐτοῦ, καὶ ἤδη ἤρχισε νὰ ἀδημονῇ, διότι ἔκρουσεν ἐπανειλημμένως εἰς μάτην τὴν θύραν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν κατοίκων.

Τὶ διάβολο! διελογίζετο, μὴ τοὺς ἔφαγον ὅλους ἐδῶ τὰ δαιμόνια. Ἔτ! δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ! ἐφώναξεν, ἀλλ' ἡ φωνὴ κρούσασα τοὺς τέσσαρας μέλανας τοίχους τῆς αἰθούσης, ἀντήχησε κακῶς εἰς τὰ ὦτά του,

καὶ ἔστη ἐπί τινας στιγμὰς πάλιν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός· εὑρίσκετο δὲ ἐνώπιον μιᾶς θύρας τὰ νῶτα ἔχων πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένα. Ἡ βιαία τότε κυκλοφορία τοῦ αἵματός του τὸν ἐστενοχώρει καὶ ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ, ὅτε ἐνθυμηθεὶς, ὅτι ὁ νεανίας ἐν ταῖς ὁδηγίαις αὐτοῦ τὸν εἶπεν, ὅτι εἰσερχόμενός τις εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν ἀνοίγεται πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρα, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἐστράφη, καὶ μεθ' ὁρμῆς ἐπισύρας τὸ ἡμίφυλλον αὐτῆς, ἠνοίχθη ἐνώπιόν του νέος διάδρομος, εἰς ὃν ἀντήχησε νεαρὰ φωνὴ καὶ εἰς ἓν — Ἀ! ἐπιφώνημα φόβου, ἓν σῶμα κατέπεσεν εἰς τὸ σανίδωμα, μὴ δυνηθὲν νὰ μακρυνθῇ.

Ὁ Προηγούμενος ὠπισθοδρόμησεν ἓν βῆμα, καὶ εἰς ἕνα βίαιον τῆς καρδίας του παλμὸν τὰ ὦτά του ἐβόμβησαν· ἔθεσε μηχανικῶς τὴν χεῖρα εἰς πιστόλιον, τὸ ὁποῖον ἐκόσμει ἔσωθεν τοῦ ἐπανωφορείου, τὴν ὀσφύν του, καὶ ἤδη ὁ λύκος αὐτοῦ ἀνωρθώθη.

Στάσου! ἔκραξε πνεῦμα ἢ ἄνθρωπος, πρὶν ἢ σὲ κράξῃ ἐπισήμως τὸ στόμα τοῦ πιστολίου μου. Οὐδεμία ὅμως ἀπάντησις.

—Διάβολε ἐψιθύρισεν, ὅτε μετὰ στιγμὴν ἤρχισε νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς· μὲ φαίνεται, ὅτι ἐκεῖ κάτω κεῖται σῶμα, καὶ ἂν δὲν λανθάνωμαι βλέπει τις τὰς πτυχὰς γυναικείας ἐσθῆτος. Ἔκαμεν ἓν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω μετὰ προφυλάξεως, δύω, τρία, καὶ ἰδοὺ ἤγγιζε τὴν μεταξωτὴν ἐσθῆτα, εἰς τῆς ὁποίας τὸν θόρυβον ἐρρίγησε, καὶ ἐνῷ ἔκυπτε νὰ ψηλαφήσῃ, ἀτμοσφαῖρα μύρων τὸν ἐκύκλωσε. Δὲν χάνει τότε καιρὸν ἀλλ' ἀμέσως αἱ χεῖρες του ἀνεσύκωσαν ἡμιθανὲς σῶμα καὶ ἡ ἀφή του ἤγγισε τὴν λίαν ἐπιδερμίδα γυναικείου προσώπου.

— Διάβολε! διελογίζετο ποῦ εὑρίσκομαι; Μὴ καταλάθος εἰσῆλθα εἰς ἄλλην οἰκίαν ἢ μαγευμένος ἴσως πλανῶμαι εἰς ὀπτασίας;

Ὑπάρχουσι, βλέπετε, στιγμαὶ, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ὑπάρξεώς του αὐτῆς, τὴν συγχέει μετὰ τῶν ἀπατηλῶν ὀνείρων, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε παρῳδοῦσι τοσοῦτον ζωηρῶς τὴν ζωὴν, ὥστε νομίζεις, ὅτι εὑρίσκεσαι ἔξυπνος, ἐνῷ σὲ σφίγγει στενὰ τοῦ ὕπνου ἡ ἀγκάλη.

Δὲν ὠπισθοδρόμησεν ὅμως, ἀλλ' εἴτε ὄνειρον, εἶπεν, εἴτε πραγματικότης, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διασαφίζει τὰ πάντα. Καὶ ἀφοῦ ἐφρόντισε νὰ καταβιβάσῃ τὸν λύκον τοῦ πιστολίου του συνάψας τὰς δυνάμεις του, ἀνήγειρε τὸ σῶμα ἐκεῖνο, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου, ὅπου δύω ἐρυθραὶ ἀκτῖνες φωτὸς εἰσήρχοντο λαθραίως ἐκ τῆς ἡμικεκλεισμένης θύρας, παραπλεύρου θαλάμου, ὅστις ἀναμφιβόλως ἔβλεπε πρὸς τὴν ὁδόν. Ὀλίγα μόνον βήματα εἶχε κάμει, ὅτε σπασμοὶ κατέλαβον τὸ ἀνὰ χεῖρας σῶμα τοσοῦτον ἰσχυροὶ, ὥστε παρ' ὀλίγον οἱ πρῶτοι αἰφνιδίως ἐπελθόντες νὰ τὸ ἀποσπάσωσι τῆς ἀγκάλης τοῦ Προηγουμένου, τοῦ ὁποίου αἱ συγκινήσεις ἤρχισαν νὰ γίνωνται ζωηρότεραι, καὶ ἡ κεφαλή του νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ συλλάβῃ ἕνα λογισμὸν, ἀλλὰ στρέφεται ἀπὸ παραζάλην, εἰς τὴν νεκρικὴν ἐκείνην σιωπὴν, ἔνθα ἡ ἀναπνοὴ μόνη καὶ ὁ κρότος τῶν βημάτων του ἠκούετο.

Τέλος μηχανικῶς πως ἔφθασεν πρὸ τῆς θύρας, δι' ἧς τὸ φῶς εἰσήρχετο καὶ τὸ στῆθος του εἶχεν ἐξογκωθῆ τοσοῦτον, ὥστε αἱ χεῖρές του ἐχαλαρώθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἀφῆκαν νὰ διαφύγῃ τὸ ἀσπαῖρον εἰς τὰς ἀγκάλας του σῶμα, καὶ νὰ καταπέσῃ πρὸ τοῦ κατωφλίου· ἐφ' οὗ ἔκλινε γόνυ καὶ οὗτος μὴ εἰξεύρων τί νὰ πράξῃ· διότι χίλιοι λογισμοὶ ἀνέβαινον ἐν τῇ κεφαλῇ του καὶ τὸν συνετάραττον. Ἡ σπουδαιοτέρα ὅμως ἰδέα, μήποτε εὑρίσκετο εἰς ἔντιμόν τινα οἰκίαν καὶ ἡ ἐμφάνισις νέου προσώπου τὸν εὕρισκεν εἰς ἐκείνην τὴν δύσκολον θέσιν, μὲ πιστόλιον ἀναχεῖρας, μὲ γυναῖκα ἀσπαίρουσαν, νευρικὴν, πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ αὐτὸν συγκεκινημένον ζωηρῶς τὸν ἔκαμε νὰ ἀναλάβῃ τὴν θέλησιν ἐκείνην, ἥτις εἶναι ὁ μοχλὸς τῶν μεγάλων ψυχῶν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν δυσχερῶν ἔργων· καὶ ἰδοὺ ἠγέρθη, ἐσπόγγισε τὸν καταῤῥέοντα τοῦ προσώπου του κατάψυχρον εἰς θρόμβους ἱδρῶτα, καὶ ῥίψας βλέμμα βαθὺ περὶ αὐτὸν, πρώτη ἰδέα τῷ ἐπῆλθε νὰ ἀφήσῃ ἐκεῖ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, καὶ νὰ φύγῃ ὅθεν ἦλθεν, ἀλλ' ἡ περιέργεια τοῦ μυστηρίου καὶ ἐνδόμυχός τις φωνὴ προαισθήσεως τὸν ὥπλισεν ἐκ νέου μὲ τὰς δυνάμεις τῆς νεότητος, καὶ διασκελίσας τὸ πρὸ αὐτοῦ ὤθησε τὸ ἡμίφυλλον τῆς θύρας καὶ τὸ φῶς εἰσρεῦσαν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γυναικὸς, ἥτις εἰς ἕνα βίαιον ἐκ νέου σπασμὸν ἔθεσε τὰς χεῖρας καὶ ἐκάλυψεν αὐτό.

Ἡ κίνησις αὕτη διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Προηγουμένου, ὅστις ἐκπλαγεὶς εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ ἐκτάδην καλλονὴν, ἔστη καὶ εἶδεν ὅτι·

Κόμη ὀλόμαυρος, λελυμένη, διεκλαδίζετο εἰς μακροὺς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, ἐξ ὧν εἷς εἱλίσσετο ὡς ὄφις περὶ τὸν κύκνειον τράχηλόν της, τὸν ἐξερχόμενον αὐθαδῶς ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου μαύρης μεταξωτῆς ἐσθῆτος, ἑρμητικῶς κομβωμένης μέχρι λαιμοῦ, ἥτις ἄφινε νὰ φαίνωνται οἱ ζωηροὶ παλμοὶ τοῦ στήθους της, ἡ δὲ ἐντελὴς προσαρμογή της ἀπεχώριζε δακτύλειον ὀσφύν, ἀφ' ἧς ἐχύνετο πρὸς τὰ κάτω σῶμα σειρῆνος. Τὸ πρόσωπον μόνον δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ, διότι ἐκάλυπτον αὐτὸ σπασμωδικῶς λεπτοφυεῖς χεῖρες. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐστήριξε τὸ βλέμμα, καὶ ἔκυψεν ὅπως ἀποσύρῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ φυσικὸν κάλυμμα· ἀλλὰ μόλις ἤγγισε, καὶ βαθὺς στεναγμὸς, νέαν ἔδωκεν ὤθησιν εἰς τοὺς νευρισμοὺς, οἵτινες περιέστειλαν τὴν κορυφωμένην ἤδη περιέργειάντου, ἥτις ἔκαμε τὴν κεφαλήντου νὰπωρέσσῃ.

Μία στιγμὴ καὶ ἓν βλέμμα ταχὺ περὶ αὐτὸν, ἦσαν τοῦ λογισμοῦ του οἱ προδόται, καὶ ἰδοὺ ἐῤῥίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἐνῷ ἐπνίγετο εἰς τὰ μῦρα τῆς ἀτμοσφαίρας του, ἔφερεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ θαλάμου, τὸ ἐναπέθεσεν εἰς τὸν τυχὸν πρὸ αὐτοῦ ἀνάκλιντρον, καὶ ἐπανῆλθεν ἀφοῦ ἔκλεισε προσεκτικῶς ἔσωθεν τὴν θύραν, καὶ ἐστράφη νὰ δώσῃ βοήθειαν, διὰ παντὸς μέσου, εἰς τὴν παθαίνουσαν. Τότε παρετήρησεν, ὅτι εὑρίσκετο ἐντὸς θαλάμου ἀριστοκρατικοῦ καλλωπισμοῦ, διότι ἐδῶ μὲν ἵσταται κάτοπτρον, βάσιν ἔχον μαρμαρίνην κομψὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἔκειτο μεταξὺ πλήθους φιαλίων μὲ παντοειδῆ ἔλαια καὶ παχύμυρα· πρὸς δὲ νερὰ εὐώ-

δη, καὶ παρθενικὰ γάλατα, ὅλα τὰ πρὸς ἀριστοκράτιδος καλλωπισμὸν ἀναγκαιοῦντα· ἐκεῖ δὲ λεκάνη πολυτελὴς δεχομένη ἀπὸ τεχνητῆς πηγῆς τὸ χυνόμενον κρυσταλῶδες ὕδωρ, καὶ παρεκεῖ μέγα ὡς τὸ ἀνθρώπινον ἀνάστημα κάτοπτρον.

Ὁ ἱππότης μου ἔδραμε πρὸς τὰ περιέχοντα τὰ μῦρα φιάλια, ὠσφράνθη τινὰ ἐξ αὐτῶν, καὶ ὡς καλὸς χυμικὸς ἀνέμιξε δύω ἢ τρία ἐκ τῶν πνευματωδῶν μύρων, καὶ ἀφοῦ ἐτάραξεν αὐτὰ καλῶς, ἦλθε πρὸς τὴν πάσχουσαν, καὶ ἐπροσπάθει νὰ ἀποσύρῃ τὰς χεῖρας ἀπὸ τοῦ προσώπου αὐτῆς, διὰ νὰ προσφέρῃ αὐτὸ εἰς τὴν ὄσφρησιν.

Τέλος μετὰ πολλοῦ κόπου τὸ κατώρθωσε, καὶ ἡ ἀσθενὴς ἀναπνεύσασα, ἀφῆκε στεναγμὸν πόνου, χωρὶς ὅμως νὰ ἀφήσῃ τὰς χεῖράς της νὰ καταπέσωσιν. Ἀλλ' ἐνῷ ὁ ἱππότης μου ἐνθουσιῶν, ἐσκέπτετο πρὸς σωτηρίαν τῆς πασχούσης, καὶ ἤδη ἡ χεὶρ του ἤγγισε τὸν στηθόδεσμον αὐτῆς, ὅπως παραλύσῃ τοὺς δεσμούς του, καὶ δώσῃ ἐλευθέραν ἀναπνοὴν εἰς τοὺς στενοχωρημένους πνεύμονας, παρετήρησεν, ὅτι ὑπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ στήθους διέφευγε λεύκωμά τι· ἀπέσυρεν αὐτὸ ἐντελῶς καὶ εἶδεν, ὅτι ἦτο ἐπιστολὴ μυρωμένη καὶ μὲ σφραγίδα πλουσίαν δι' ἱσπανικοῦ κηροῦ. Μηχανικῶς ἔστρεψε αὐτὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τὴν ῥίψῃ, ὅτε τὸ κύριον ὄνομα αὐτῆς προσέβαλε τὸ βλέμμα του· κύπτει, παρατηρεῖ, καὶ ἡ ἔκπληξίς του φανταστῆτε ὁποία ὑπῆρξεν, ἀναγνώσαντος ἐπ' αὐτῆς καὶ τὸ ἐπώνυμόν του.

— Πρὸς ἐμέ! εἶπε καὶ ἀνωρθώθη ὡς ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸ λογικὸν συγχίζεται· θέλων νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ μυστήριον ἔθραυσε τὴν σφραγίδα καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον, ἀναπτύσσων τὰς πτυχὰς αὐτῆς, διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφήν· ἀλλὰ μόλις ἀντελήφθη τὴν λέξιν· «*ἡ γυνὴ τοῦ χοροῦ*» καὶ ἐν τῷ ἅμα·

— Ὄχι! ἔκραξε μία μαγικὴ φωνή, καὶ δύω συγχρόνως χεῖρες τὴν ἥρπασαν ὄπισθεν ἐκ τῶν χειρῶν του.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν φωνὴν καὶ τὴν αἰφνίδιον χειρονομίαν, πιστεύσας, ὅτι κατελήφθη ἐξ ἀπροόπτου ἡ μὲν χεὶρ του ἐκινήθη μηχανικῶς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ πιστολίου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκεῖ, τὸ δὲ βλέμμα του ἐρρίφθη πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον, ὅπου ἐπίστευε κοιτωμένην ἔτι τὴν πάσχουσαν. Δύω τότε φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ τὸν ἀντίκρυσαν, ἐνῷ πρόσωπον ὁλοπόρφυρον περιεστέφετο ὑπὸ ἠμελημένης κόμης. Εἶσαι σύ; ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ἔκπληκτος.

— Ἐγώ, ἡ δυστυχής! ἐπρόφερε μετὰ λιγμῶν καὶ ἔῤῥιψε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν της, διὰ νὰ μὴ φανῇ τὸ δάκρυ, ἢ κάλλιον, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν τῆς προσποιήσεώς της, διότι τὸ πᾶν μέχρι τοῦδε ὑπῆρξε προσποίησις αὐτοσχέδιος. Ἂν ταῦτα συνέβαινον μετὰ μίαν ὥραν, ὁ ἱππότης μου ἤθελεν εἰξεύρει πῶς νὰ φερθῇ, χωρὶς νὰ συγχίζεται εἰς τὰ συμβαίνοντα ἐνώπιόν του· ἀλλ' ἤδη ὡς ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ μὲν καρδία πάλλει, ἡ δὲ κεφαλὴ κλίνει εἰς τὰς θελήσεις ἐκείνης, ἔκλινε γόνυ καὶ αὐτὸς ἐνώπιον τῆς ὡραίας του, ἕτοιμος νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ὡς παραίτιος τῶν παθῶντης.

— Συγγνώμην, κυρία, εἶπεν. Συγγνώμην, ἂν ἀκουσίως . . .

— Σιώπα, ὑπέλαβεν ἐκείνη θέτουσα τὴν μυρωμένην χεῖρα της ἐλαφρὰ πρὸ τῶν χειλέων του, ἐνῷ ἓν ὑπομειδίαμα μελαγχολικὸν ἐχρωμάτισε τὰ χείλη της, ἰδοῦσα τὸ θῦμα πρὸ τῶν ποδῶν της. — Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην τῆς συγγνώμης σου· διότι . . . . Ἀλλὰ βλέπουσα, ὅτι παρῆλθεν ἡ χρονικὴ στιγμή, καθ' ἣν ἡ πεῖρα ἐδίδαξεν, ὅτι, ἂν ὄχι πολλά, τοὐλάχιστον ἓν φίλημα ἔπρεπε νὰ ἦτο θεμένον ἤδη ἐπὶ τῆς χειρὸς, ἥτις τοσοῦτον ἀφελῶς προσεφέρθη, ἔκαμε μορφασμὸν (τὸν ὁποῖον ὁ ἱππότης ἐξέλαβεν μορφασμὸν ἄλγους) καὶ ἀφῆκε τὰς δύω της χεῖρας νὰ πέσωσιν αὐθαδῶς ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ τὸ βάρος αὐτῶν ἐκολακεύθη νὰ φέρῃ, ὁ ἥρως μου, μένων ἀκίνητος.

Ἀδεξιότης! διελογίσθη, ἡ πολύπειρος ὑποκρίτρια· πλὴν — *ὑπομονή*! ἐξέφραζε τὸ βλέμμα, ὅπερ ἐστήριζεν ἐπ' αὐτοῦ.

Τέλος μετὰ στιγμῆς αἰσθηματικὴν σιωπὴν, καθ' ἣν οἱ ὀφθαλμοί των ἐδάκρυσαν ἀντικρυζόμενοι, ὁ Προηγούμενος ἔλυσεν αὐτὴν, μέ τινας κωμικὰς διαθρύψεις, καθόσον ἡ θέσις του παρίστατο δύσκολος.

— Κυρία, εἶπεν, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω, ποῦ εὑρίσκομαι; ἢ τοὐλάχιστον εἰς τίνα εὐτυχῆ ἀφορμὴν χρεωστῶ τὴν συνάντησίν μας; Ἐπίστευα, ὅτι εὑρισκόμην εἰς μαγίσσης οἰκίαν. . .

— Εὑρίσκεσθε, κύριε, εἰς οἰκίαν μαγίσσης τῷ ὄντι, καὶ ἤλθομεν ἀμφότεροι διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν ἴσως, εἶπε· καὶ ἐστέναξε, τὸ δὲ ζωηρὸν βλέμμα της δὲν ἀπεσπᾶτο ἀπ' αὐτοῦ.

— Διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν!

— Ναὶ, διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν· ἡ μάγισσα τὴν ὁποίαν εἶδα, μοὶ προεῖπε τὴν παρουσίαν σας, καὶ μὲ ἀνήσυχον ὀφθαλμὸν καὶ καρδίαν πάλλουσαν, ἀνέμενα ὄπισθεν τῆς θύρας τὴν ἐμφάνισίν σου. Οἴμοι, τὴν ἐμφάνισίν σου! καὶ μόλις σὲ εἶδα . . . . . Μία μόνη στιγμὴ ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ διὰ παντὸς δυστυχῆ μίαν γυναῖκα, ἐνῷ ὁλόκληρος ζωὴ δὲν εἶναι ἀρκοῦσα οὔτε πρὸς στιγμὴν εὐτυχίας . . . . Ἡ στιγμὴ αὕτη παρέστη δι' ἐμὲ καὶ ἡ δυστυχία μου θέλει εἶσθαι ζωὴ ὁλόκληρος μακρὰν . . . τοῦ τόπου τούτου.

— Πῶς! ἀναχωρεῖτε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης μου.

— Τὴν ἑσπέραν ταύτην μάλιστα.

— Ἀλλοίμονον! καὶ πιστεύετε σεῖς αἱ γυναῖκες, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάλογος δυστυχία, διὰ τὰς σκληρὰς τῶν ἀνδρῶν καρδίας, ὡς τὰς ὀνομάζετε.

— Ἀτυχῶς ἔχομεν ἀφορμὰς νὰ ἀμφιβάλλωμεν.

— Τοὐλάχιστον σεῖς . . . .

— Ἐγώ· ἐγὼ εἶμαι ἡ κατηραμένη τοῦ κόσμου . . . . εἶπε καὶ ἀπέκρυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ἡ κατηραμένη! Σὺ, ὁ ἄγγελος τῆς μαγείας;

— Ὤ, μή! ἄφετε, ἄφετε τὰς προχείρους εὐφημίας καὶ ἀνατρέξατε εἰς τὴν μικρὰν ἐπιστολήν μου, τὴν ὁποίαν ἐλάβατε τὴν ἀκόλουθον

τῆς ἀποφράδος ἐκείνης συναντήσεώς μας . . . . ἐκεῖ ἐν μικρογραφίᾳ φαίνεται ἡ οἰκιακὴ εὐδαιμονία καὶ τῆς ψυχῆς μου ἡ ἀνάπαυσις . . .

— Βεβαιωθῆτε, κυρία, ὅτι ἐθλίβην εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της, καὶ ἡ καρδία μου . . . θὰ πιστεύσετε, ὅτι προκατελήφθη ὑπὲρ ὑμῶν;

— Πιστεύω, κύριε, πιστεύω, ὅτι ἡ εὐγενή σας καρδία εἰξεύρει νὰ συμπαθῇ τοὺς δυστυχεῖς, καὶ ἐγὼ θέλω εἶσθαι ἡ διὰ βίου εὐγνώμων.

— Νὰ συμπαθῇ! εἰσέτι μᾶλλον, ὅτε ἡ καρδία μου εἶναι αἰχμάλωτος τῶν ὡραίων ὀφθαλμῶν σας, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς . . . ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ ἱππότης μου καὶ ἤδη ἐκάλυψε καὶ οὗτος τὸ πρόσωπον διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἔκυψεν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὁμολογίας του· ἐνῷ ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ὡραίας του ἐξήστραψεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν διότι τέλος ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ ἀνεπιτηδείου τὸ στόμα τὴν μαγικὴν λέξιν εἰς ἣν περικλείεται ἡ εὐδαιμονία μιᾶς γυναικός· μειδίαμα δὲ πλᾶνον, ὡς τῆς Εὔας, κατέζησε τρυφερὰν καὶ ἡδυπαθῆ τὴν φωνήν της ὅτε ἐπρόφερα.

— Σὺ αἰχμάλωτός μου; ποτέ! ποτὲ τοσοῦτον μεγάλη εὐτυχία δὲν κτᾶται δι' εὐτελοῦς θυσίας . . . . πλὴν τί λέγω; ὅ,τι ἀποκαλοῦμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες μεγάλην εὐτυχίαν, εἶναι ἡ ἔπακρος δυστυχία μας, τὴν ὁποίαν ἐπισφραγίζει ἡ θλῖψις καὶ ἡ μεταμέλεια. Θεέ μου! θεέ μου, διατὶ νὰ τὸν γνωρίσω; ἐφώνησε καὶ κατέπεσε πρηνὴς ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα.

— Ὁ ἱππότης ἠγέρθη ὅλως αἴσθημα, τραπεὶς εἰς θωπείας καὶ παρακλήσεις πρὸς παρηγορίαν τοῦ θλιβομένου ἀγγέλου, φοβούμενος μήποτε ἐπανέλθῃ ἡ κρίσις τῶν νευρισμῶν, εἰς ἀνάμνησιν τῶν ὁποίων οὔτε κἂν λέξιν ἐπρόφερεν.

Ἐντούτοις πολλὰ τῷ ὑπελείποντο νὰ μάθῃ ἔτι, καὶ ἡ ἀμηχανία του ἦτο μεγίστη, ἐνόσῳ ἡ μυστηριώδης του κατείχετο ὑπὸ τῆς συναισθήσεως τῶν θλίψεών της· καὶ ἤθελεν ἴσως μένῃ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπὶ πολύ, ἂν δὲν κατέφευγεν εἰς τῆς νεανικῆς τόλμης τὰ ἐπιχειρήματα· φλογερὰ φιλήματα ἐπὶ τῶν ἀφειμένων εἰς τὴν διάκρισίν του ἐρατεινῶν χειρῶν ἐκείνης, ἥτις ἐνδομύχως ἐγέλα ἴσως ἢ ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὴν δειλίαν του, ἦσαν ἡ ἐπίσημος ἐπισφράγισις τῆς πρὸ ὀλίγου περιπαθοῦς ὁμολογίας του.

— Ἀποθνήσκω! ἀποθνήσκω, ἐπρόφερε συνάμα ἀπηλπισμένος, ἐὰν δὲν παρηγορηθῆς, ἐὰν τέλος δὲν δεχθῆς τὸν ὅρκον μου τοῦτον. Σὲ ἀγαπῶ! μὰ τὸν θεόν! ἔκραξεν ὁ ἱππότης, περιπλεχθεὶς εἰς τὴν παγίδα.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν καὶ σύ; εἶπεν ἐκείνη ἐγειρομένη, μὲ βλέμμα πεπλανημένον, ὡς ἡ καρδία της. Διότι ἐγώ . . . . ὦ, τὸ ἔγκλημά μου εἶναι μέγα! ἐγὼ σὲ ἠγάπησα, καὶ ἰδοὺ ὁ θεὸς μὲ τιμωρεῖ, δίδων μοι τὸν ἔρωτά σου ὡς τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν . . .

— Δός μοι! δός μοι τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ἔκραξεν ἡ παράφορος καὶ περιπτύξασα εἰς τοὺς ἐρατεινοὺς βραχίονάς της τὸν τράχηλον τοῦ ἱππότου μου, προσεκόλλησε μετὰ μανίας τὰ φλογερὰ χείλη της ἐπὶ τῶν χειλέων ἐκείνου, ἐνῷ τὸ βλέμμα της ἐπρόδιδεν ἀγωνίαν, ἐλειποθύμησεν.

Ὁ ἱππότης μου ὅλος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἔδιδε μηχανικῶς τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ὅτε ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐκρούσθη. Ἦτον ὁ σύζυγος, ὅστις ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν συνήθη του διανυκτέρευσιν, καθ' ἣν ἔχασε χορτοπαίζων, ἤρχετο νὰ ζητήσῃ ἐπικουρίαν χρηματικὴν εἰς τῆς καλῆς συζύγου, τὰς οἰκονομίας, ἥτις διὰ λόγους ἰσχυροὺς, ποτὲ δὲν τῷ ἠρνεῖτο, ἀλλὰ πάντοτε τῷ προσέφερεν ἐλέγχουσα αὐτὸν, ὡς καὶ ἐκεῖνος πρὸς συζυγικὴν ἁρμονίαν τῇ ἐσυγχώσει τὰς ἀδυναμίας της.

Ἐνῷ ὅμως ἔκρουε τὴν θύραν, ὁ ποῦς αὐτοῦ προσέκρουσεν εἰς ἐλαφρόν τι σῶμα, τὸ ὁποῖον ἤχησε· καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πιστεύσῃ πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἴσως ἡ τύχη τῷ προσέφερε βαλάντιον πλῆρες τῶν ὅσων ἔχασε, καὶ ἔκυψε νὰ τῷ λάβῃ.

— Διάβολε! πιστόλιον, εἶπε, καὶ ἔδηξε τὰ χείλη του, ἐνῷ τὸ μέτωπόν του συνωφρυώθη. Εἶναι εὕρημα πολύτιμον, ἐμυρμύρισε, καὶ τὰ μαραμένα χείλη του ὑπέσκασαν μειδίαμα εἰρωνίας, ἐνῷ ἡ χεὶρ του ἔκρουσε καὶ δεύτερον τὴν θύραν.

— Τὸ δεύτερον κροῦσμα ἐτάραξε τὸν ἱππότην μου, καὶ ἐπενήργησεν ὡς δραστήριον φάρμακον κατὰ τῆς λειποθυμίας τῆς μυστηριώδους, δι' ὃ ἀμφότεροι ἠγέρθησαν ἔντρομοι.

— Τίς εἶ; ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη ἔξωθεν ὁ κρούων· καὶ ἐννοεῖς, φίλτατε, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ἐπὶ πολύ.

— Ὁ σύζυγός μου! εἶπεν ἐκείνη τεταραγμένη, πρὸς τὸν ἱππότην· εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὴν φωνὴν. Δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν, καλλωπίζομαι εἶπε.

— Χά, Χά! ἀνεκάγχασεν ὁ σύζυγος, καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἔλαβε παράδοξον ἔκφρασιν. Δὲν βλάπτει, ἄγγελέ μου, μήπως εἶναι ἡ πρώτη φορά . . . .

— Συμφορά μου! ἐψυθύρισεν ἐκείνη, καὶ λαβοῦσα τὸν ἱππότην τῆς χειρὸς, τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν γωνίαν, τὴν πρὸς τὸ παράθυρον, ἀνεσύκωσεν ἐσπευσμένως τὴν ἄκραν τοῦ τάπητος, καὶ κατόπιν τὸ ὑπ' ἐκείνην καταπέτασμα.

— Σώζου! εἶπε, πρὸς τὸν ἱππότην δι' αὐτῆς· ἰδοὺ ἡ κλεῖς τῆς κρύπτης, τὴν ὁποίαν ἐξερχόμενος, ῥίπτεις μεταξὺ τῶν χόρτων πρὸς τὰ ἀριστερὰ, εἰς πέντε βημάτων ἀπόστασιν, ἐνῷ θὰ στρέφῃς πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπὸ τὴν σκιάδα τοῦ κήπου.

Ὁ ἱππότης ἠθέλησε νὰ ἀρθρώσῃ λέξεις τινας, ἀλλὰ δύω ὡραῖα χείλη τῷ ἔκλεισαν τὸ στόμα, καὶ ἡ ἑξῆς φράσις — *Ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ ἔχῃς εἰδήσεις* μου τῷ ἐπέκλεισαν τὸ καταπέτασμα τῆς φυγῆς καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὡς λίθος βυθιζόμενος εἰς ἠρεμοῦντα ὕδατα, τῶν ὁποίων αἱ συνταράξεις ὀλίγας μόνον στιγμὰς μετὰ τὴν κατάπτωσιν διαρκοῦσι, εἶτα γαλήνη καὶ ἠρεμία βασιλεύει.

Καὶ ὅτε ἡ μυστηριώδης αὐτὴ γυνὴ, ῥίψασα ἓν βλέμμα πρὸς τὸ κάτοπτρον, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸ κτένιόν της καὶ ἦλθε νὰ ἀνοίξῃ

τὴν θύραν, προσποιουμένη, ὅτι διαχωρίζει τοὺς μακροὺς τῆς κόμης της πλοκάμους· ὁ πρὸς τὴν γωνίαν τάπης ἐμαρτύρει διὰ τῶν ἀτάκτων πτυχῶν του, τὴν διαταραχθεῖσαν τῆς ἐπιφανείας του γαλήνην.

Ἐκεῖ ἐστηρίχθη καὶ τοῦ συζύγου τὸ βλέμμα, ἅμα ἠνεωχθείσης τῆς θύρας. Ἀφοῦ δὲ ἀναμέτρησε φαιδρῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδὸς τὴν καλήν του, ἥτις πάραυτα τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα μετ' ἀδιαφορίας καὶ ἦλθε καὶ ἔστη πρὸ τοῦ καλλυντηρίου της. — Διατί, ἄγγελέ μου, τῇ εἶπε, δὲν φροντίζεις καὶ περὶ τῆς διευθετήσεως τοῦ δωματίουσου; προστὰς δὲ τοῦ παραθύρου ἐπροσπάθη διὰ τοῦ ποδὸς, νὰ ἰσοπεδώσῃ τὸν ἀνώμαλον τάπητα, ἐνῷ διὰ τῆς χειρὸς διευθετῶν δῆθεν τὸ ἀνάκλιντρον, ἐβεβαίωσεν εἰς τὴν θερμότητα αὐτοῦ τὴν ἰδέαν του.

— Παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφίσῃς ἥσυχον, φίλε μου, διότι πάσχω, καὶ μόλις ἠγέρθην· ἀπήντησεν ἐκείνη, χωρὶς νὰ στραφῇ.

— Τὸ πιστεύω ἄγγελέ μου, διότι τὸ ἀνάκλιντρον θερμὸν ἔτι φέρει τοὺς τύπους τῶν θελγήτρων σου· ἰδοὺ καὶ μία ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Κύρ. . . . .

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἐπιστολῆς ἐστράφη ἐκείνη ὡς λέαινα τῆς ὁποίας ἁρπάζουν τὰ νεογνὰ, καὶ ἐρρίφθη κατ' αὐτοῦ.

— Ἀλλ' ἐκεῖνος προτείνας μετ' ἀδιαφορίας τὸ ἀνὰ χεῖρας του πιστόλιον, τὴν ἔκαμε νὰ σταθῇ ἀκίνητος καὶ ὠχρὰ ὡς ὁ θάνατος εἰς δύω βημάτων ἀπόστασιν, ἑτοίμην νὰ καταπέσῃ.

— Ὄχι! ὄχι δὰ ἄγγελέ μου, εἰρήνη! εἰρήνη καὶ συνθηκολογοῦμεν, ἂν θέλῃς, σεβόμενος ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὰ μυστήρια.

— Τί θέλεις λοιπὸν; τὸν λέγει ἀνορθώσασα τὴν κεφαλὴν· λέγε γρήγορα.

— Τίποτε δι' ἐμέ· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἡ παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, μικρά τινα χρέη ἀνεφάνησαν εἰς τὰς προετοιμασίας σου· λοιπόν.

— Λοιπὸν, ὁ ρίγα καρὼ, εἶναι πάντοτε ἀδυσώπητος χρεωφειλέτης.

— Σὺ εἶσαι τόσον καλὴ, ὥστε χάριν τοῦ ρίγα καρὼ — ἢ ἀντάλλαγμα τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς πληρώνεις χίλια φράγκα, ἂν δὲν θέλῃς νὰ αὐτοχειριασθῶ· καὶ εἰς ἓν του σαρδώνειον κάγχασμα, ἐπακούμβησε τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ πιστολίου ἐπὶ τοῦ κροτάφου του.

— Αἴ! ἂς παύσῃ πλέον αὐτὴ ἡ κωμῳδία· εἶπεν ἐκείνη καταστᾶσα ὁλοπόρφυρος· καὶ σύρασα τὸ χρηματοφυλάκιόν της ἔρριψε κύλινδρον πεντήκοντα χρυσῶν λουδουβικείων ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας της, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὅλην μεθ' ἑαυτῆς, διὰ νὰ ζήσῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ ξένα . . . .

Ἡ ἀνταλλαγὴ ἐγένετο, καὶ ἡ γαλήνη ἐπανῆλθε.

(Ὁ ἐπίλογος τοῦ Ἱστορήματος εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον).

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Εἶναι ὥρα, καθ' ἣν τὰ ἐναέρια πνεύματα, αἱ ἐξωτικαὶ, οἱ ἄλυτοι νεκροὶ, ἡ ἀστυνομία, οἱ δαίμονες ἀφίνοντα τὰ μυστηριώδη καταφύγιά των, ἐξέρχονται νὰ παίξωσι, νὰ γελάσωσι πονηρὰ εἰς τὰ σκότη, μὲ τὴν ἐξοχον πολιτικὴν, τὴν ξένην διπλωματίαν· καὶ μιμούμενα αὐτὰς, αἵτινες ἀπό τινος ἤρχισαν νὰ παίζωσι κωμῳδίας εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας, νὰ ὑπεξαιρέσωσιν ἀπὸ τὴν σεβαστὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἐθνικοῦ μας θεάτρου — τὸν λυχίαν Παλαύραν, τὴν σκιὰν τοῦ Ρινάρδου, τὸν βίαιον γάμον, διὰ νὰ τὰ παραστήσωσι καὶ αὐτὰ τὰ ταλαίπωρα, ἅπαξ, ἀφοῦ εἶδον, ὅτι εἴχομεν τὴν εὐχαρίστησιν χιλιάκις νὰ χειροκροτήσωμεν αὐτὰ καὶ πάλιν αὐτὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Καὶ ὅμως τὶς ἤθελε τὸ πιστεύσει; ὁ νεαρὸς δαίμων τοῦ Ἀβδηρίτου μόνος, δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς ἐν ὑπαίθρῳ αὐτὰς παραστάσεις τῶν συναδέλφων του, ἀποτασσόμενος τὴν πολιτικὴν, τὴν διπλωματίαν, καὶ κλείων τὰ ὦτα εἰς τὰς θωπευτικὰς προσκλήσεις τοῦ γέροντος Ἀβδηρίτου, ὅστις τὸν προσκαλεῖ νὰ πηδήσῃ, νὰ παίξῃ μὲ ὀλίγα τρίκωχα μεταφέρων αὐτὰ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἑνὸς ἀγαθοῦ συζύγου, εἰς τὴν κεφαλὴν ἑνὸς πονηροῦ διπλωμάτου, καὶ νὰ γελάσῃ ἀθῶα μὲ τὰς *προσωπίδας*, οὐχὶ ὅμως τῆς ἀποκρέω.

— Δὲν τὸ *κουνῶ*! Δέσποτα, ἔλεγεν ἀσθμαῖνον, καὶ κατέπεσε μακρὺ, πλατὺ ἐπί τινος θρανίου, ὡς καταπίπτει συνήθως ἡ φαναρίτισσα μετὰ τὴν πάλην ἑνὸς χοροῦ.

— Θὰ πηδήσῃς, θὰ χορεύσῃς, μικρούτσικε· ὄχι βέβαια τὸ σεμνὸ τῆς Μοῦσας *μπαλέτο*, ἀλλὰ τὰ συνήθη ἐλαφρά σου, χαριτωμένα πηδήματα.

— Ἀλλὰ, Δέσποτα, εἶμαι κατάκοπο, ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς, καὶ εἰς ἕνα κάποιον τρόπον προσβεβλημένο, ἂν θέλῃς.

— Προσβεβλημένο, κατάκοπο! ἐψηφηφόρεις τάχα ἢ ἐσυρίχθης ὡς *χειροκροτεῖται* ἡ Γκόρη.

— Χειρότερο! ἔρχομαι ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας μὲ ἐπεφορτίσατε νὰ κάμω πρὸς σύστασιν τοῦ ἀναφανέντος Ἀριστοφάνους.

— Αἴ! . . .

— Ἄ! φαντάσου λοιπὸν νὰ κτυπήσω ὅλας τὰς θύρας μας, σύρων μετ' ἐμοῦ, Σοφοκλεῖς μετημφιεσμένους εἰς Ἀριστοφάνας, χαριτωμένα μειράκια καὶ Μούσας μαγνητιζομένας· καὶ ὡς νὰ μὴν ἤρκει τοῦτο, πολλοὶ λογιώτατοι μοῦ ἔκαμναν τὴν *ἀντικάμαρα* καὶ ἤμην ἠναγκα-

σμένος νὰ πέρνω εἰς βάρος μου τοῦ μὲν τοὺς μορφασμοὺς καὶ τοῦ ἄλλου τὰς ἀπαρεσκείας, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν μοῦ ἐσυνέβη ποτὲ Δέσποτα.

— Καὶ λοιπὸν τώρα, ἀπεφασίσετε νὰ μὴ πηδήσετε πλέον;

— Τοὐλάχιστον ἀφοῦ ἀναπαυθῶ.

— Ἐκατάλαβα· τότε ἂς λογοπαίξωμεν καθήμενοι, ἂν καὶ θέλῃ χοροπηδήματα ἡ ἀποκρέω.

— Ἀλήθεια, χίλια, εὐχαριστῶ, ἔχω νὰ σοὶ προφέρω, Δέσποτα, ἐκ μέρους τῶν μετριοφρόνων συντακτῶν τῆς ἀναφανείσης ἐφημερίδος ὁ Ἕλλην· διότι, λέγει, εἶχες τὴν καλοσύνην νὰ μεθερμηνεύσῃς τὴν κεφαλήν των, ἢ τὴν κεφαλίδα τῆς ἐφημερίδος των.

— Τῷ ὄντι! πῶς ἀναγνωρίζεται ἡ φαναριτικὴ ἀβροφροσύνη. Εἶναι ἀμήμιτοι· ἐνῷ τοὺς ὑβρίζεις πολλάκις, ἐκεῖνοι σὲ κολακεύουν. Μὲ ἠρώτων μάλιστα τὴν παρελθοῦσαν πῶς εὗρον τὰς ἀρχὰς καὶ τὸ ὕφος των.

— Καὶ τί ἀπήντησες;

— Ὅτι εἶναι ἕνα θαῦμα! ὅτι μέχρι τοῦδε εἴχομεν δύω ἐντίμους ἐφημερίδας ἀμιλλωμένας πρὸς τὸ ὄνομα — Τὸν *Φιλόπατριν Ἕλληνα*, καὶ τὸν Φιλόπατριν καὶ μὴ Ἕλληνα —Ἤδη προσετέθη, πρὸς τιμὴν τῆς ἐφημεριδογραφίας, καὶ ὁ *Ἕλλην* καὶ μὴ φιλόπατρις — καθ' ὃ ἄπατρις . . . ὤ! ma fois εἶναι chef d' oeuvres—εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένον *καλεμπούρ*, ἐπεφώνησαν, κτυπῶντες με θωπευτικὰ ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἐνῷ ἀπήρχοντο.

— Καὶ ὅτι, (ἔπρεπε νὰ προσθέσῃς ἀκόμη) τὴν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ μεγάλου Πὶτ ὁμοιότητα, πρὸς ὃν παραβάλλονται τὰ σοφὰ αὐτὰ γεροντοπαλλίκαρα, τὴν εὑρίσκεις, εἰς μόνην τὴν σμικρότητα τῆς λέξεως Πὶτ. . . .

—Ἀποδίδομεν ἀξίους ἐπαίνους εἰς τὸν νεώτερον Παράσχον, διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὰ ποιητικὰ προτερήματά του, συγχαίροντες εἰλικρινῶς τὴν τρυφερὰν αὐτὴν καρδίαν εἰς τὰ μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντα ποιητικὰ πονημάτιά του, εἰς ἃ καὶ ὕψος καὶ ἰδέας εὑρίσκομεν ἀνδρικάς.

Τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν — Εἰς Μάτην — εἶναι ἓν παράδειγμα, δὸς εἰπεῖν, τῆς νεαρᾶς αὐτῆς φαντασίας — καὶ ἂν ἐζῶμεν εἰς αἰῶνα ποιητικὸν, δηλαδὴ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν τῆς δάφνης ὁ στέφανος ἐκρίνετο πρὶν ἢ δοθῇ, ἠθέλαμεν προτρέψει τὸν νέον αὐτὸν εἰς ἀνένδοτον τῆς Μούσης του λατρείαν, καθόσον βλέπομεν, ὅτι βαίνει, τὰ ἴχνη τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ περὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν λεπτὴν ἔκφρασιν τῶν ἐμπνεομένων αὐτῷ αἰσθημάτων.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

ΕΙΣ ΜΑΤΗΝ.

Εἰς μάτην τὴν καρδίαν μου ποθῶν νὰ μεταβάλω,
Εἰς συμποσίων ὄργια παράφορος ἀφέθην·
Εἰς μάτην ἐπεχείρησα τὴν Κύπριδα νὰ ψάλω,
Καὶ ν' ἀποφύγω ἐμαυτὸν εἰς θορυβώδη μέθην.
Ἡ Κύπρις, τὸ συμπόσιον, αἱ τέρψεις, ἡ φιάλη,
Εἰς μάτην, δὲν ἐμπόδισαν τὸ στῆθός μου νὰ πάλλῃ.

Γοργὴ, φαιδρὰ εἰς τὸν χορὸν τῆς ἑορτῆς ἡ λύρα
Τῆς Τερψιχόρης ἤνοιγε τὴν ἀερώδη πάλην·
Ἐνθουσιῶσα ἡ Συλφὶς ἐξέτεινε τὴν χεῖρα,
Κ' ἐγίνετο ἀνάρπαστος εἰς χορευτοῦ ἀγκάλην.
Πυρέσσων εἰς τὸν στρόβιλον καὶ κούφως ἀφινόμην·
Εἰς μάτην, πάλιν πάσχουσαν καρδίαν ἠσθανόμην.

Πολλάκις εἰς τὰ χείλη μου δὲν εἶδαν ν' ἀνατείλῃ
Μειδίαμα σαρδώνειον εἰς ἄλγους εὐθυμίαν,
Καὶ σύννουν δὲν ἠτένισε προσμειδιῶσα φίλη
Τὸν πρὸ μικροῦ φιλομειδὴ καὶ κοῦφον νεανίαν!
Πολλάκις δὲν μετέβαλεν ὁ πένθιμός μου γέλως
Εἰς ἀπαισίαν σιωπὴν τοῦ ᾄσματος τὸ μέλος;

Εἰς μάτην· προπορεύεται εἰς ἕκαστόν μου βῆμα
Ἡ μνήμη, ἡ χαιρέκακος λαμπὰς τῆς δυστυχίας·
Ἔχει τοῦ παρελθόντος μου τὸ τεθλιμμένον σχῆμα,
Κ' εἰς ῥάκη φέρει τὴν στολὴν τῆς πρώην εὐτυχίας . . .
Ἐδῶ, ἐκεῖ μ' ἀκολουθεῖ, περίλυπος μὲ βλέπει,
Καὶ μ' ἐπικήδειον φωνὴν φαιδρὰ μοῦ ψάλλει ἔπη.

Τῶν συμφορῶν μου αἴτιος σὺ, ὦ καρδία, εἶσαι·
Σὺ δι' ἐκείνην εἰς παλμοὺς ἐξέπνεες λατρείας·
Ἤδη λοιπὸν μὴ θλίβεσαι καὶ μὴ παραπονῆσαι,
Καὶ παῦσαι νὰ ὀδύρεσαι, Σειρὴν τῆς ἁμαρτίας!
Σὲ ἐκδικοῦμαι πάσχουσαν καὶ μῖσος σοῦ κηρύττω,
Ἀλλ' ὅμως ἐκδικούμενος τὸν ἑαυτόν μου πλήττω.

Ποῖος τὸ ὕδωρ τὸ γλυκὺ τῆς λήθης θὰ μὲ δώσῃ;
Εἰς μάτην τὸ ἐζήτησα εἰς τέρψεις ἀναξίας.
Τὴν κεκρυμμένην του πηγὴν τίς θέλει μὲ προδώσει;
Τὴν μνήμην τὴν ἀνηλεῆ νὰ σβύσω τῆς καρδίας;
Μυθῶδες ὕδωρ· μάταιοι θνητοὶ σ' ἐπικαλοῦνται.
Οἱ πάσχοντες καθὼς ἐγὼ αἰῶνας ἐνθυμοῦνται.

Φεύγετε, νέοι, καὶ οὐδεὶς, οὐδεὶς ἂς μὴ τολμήσῃ,
Τῶν καστανῶν της ὀφθαλμῶν νὰ ἴδῃ τὴν μαγείαν.
Ἂν μὲ ἰδῆτε, ἡ ὠχρὰ μορφή μου θὰ σᾶς πείσῃ,
Μακρὰν αὐτῶν τὴν ἄπειρον νὰ σώσετε καρδίαν.
Ἢ μᾶλλον ὄχι· καὶ τὸ πῦρ τοῦ ᾅδου ὑποστῆτε,
Πᾶν ὅ,τι πάσχω πάθετε, ἀλλὰ — νὰ τὰ ἰδῆτε.

Φεῦ, ἀφοῦ εἶδα ἐμαυτὸν σκληρῶς ἠπατημένον,
Καὶ τὴν καρδίαν ἔπαυσα ἐκείνης νὰ πιστεύω·
Ἀφότου μὲ ἀπέρριψεν ὡς ἄνθος μαραμένον,
Θερμότερον τὴν ἀγαπῶ, κ' εἰς μῖσος τὴν λατρεύω,
Ποτὲ δὲν τὴν ἐλάτρευσα ὡς τὴν λατρεύω ἤδη,
Ὁπότε ἡ ἀχάριστος ψυχή της μὲ προδίδει.

Ὁ κόσμος ὅλος κάτοπτρον κατέστη τῆς μορφῆς της,
Καὶ ἡ εὐρεῖα πανταχοῦ τὴν εἰκονίζει φύσις·
Ἡ ἀηδὼν μ' ἀνακαλεῖ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς της,
Ὁ ἥλιος τὸ βλέμμα της, τὴν ὄψιν της ἡ δύσις.
Περὶ αὐτῆς οἱ εὔοσμοι μὲ ὁμιλοῦσι κρίνοι,
Περὶ αὐτῆς οἱ ῥύακες, ἡ αὔρα, ἡ σελήνη.

Σὺ, ὅστις ἄναξ λέγεσαι κακοποιῶν δαιμόνων,
Ἂν ἀγοράζῃς τὰς ψυχὰς, ἐλθὲ ἐνώπιόν μου·
Ἀντὶ ὀλίγης σὲ πωλῶ, ὀλίγης λήθης μόνον,
Τὴν προδοθεῖσαν μου ψυχὴν μετὰ τὸν θάνατόν μου.
Ἀλλ' οἴμοι, σὲ τὴν ἔδωκα πιστεύσας εἰς τὴν Φρύνην,
Καὶ τὴν προσέφερα εἰς σὲ θεοποιῶν ἐκείνην!

Ἐὰν τοῦ τάφου ἡ σκιὰ τὴν λήθην ἐπιφέρῃ,
Ἐὰν ὁ ἅπαξ κοιμηθεὶς κοιμᾶται αἰωνίως,
Ἂν εἰς τὸν ᾅδην ὁ νεκρὸς ἀνάμνησιν δὲν φέρῃ,
Καὶ ἄλλος μετὰ θάνατον δὲν τὸν προσμένῃ βίος,
Ἓν κίνημα καὶ τῆς ζωῆς διέφευγα τὴν πάλην,
Ἀλλ' εἶναι πένθος εἰς αὐτὴν καὶ σκότος εἰς τὴν ἄλλην!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.